

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 187 (XXXI) — Nr. 626

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Sâmbătă, 27 iulie 2019

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 201 din 9 aprilie 2019 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul penal cu referire la sintagma „ <i>funcție publică de orice natură</i> ” și art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală	2–6
DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI	
166. — Decizie pentru înființarea, organizarea și funcționarea Comitetului interministerial privind sistemul apelurilor de urgență 112	7–8

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 201

din 9 aprilie 2019

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul penal cu referire la sintagma „funcție publică de orice natură” și art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală

Valer Dorneanu	— președinte
Marian Enache	— judecător
Petre Lăzăroiu	— judecător
Mircea Ștefan Minea	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Simona-Maya Teodoroiu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Mihaela Ionescu	— magistrat-asistent

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Răzvan Horațiu Radu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul penal în raport cu prevederile art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, excepție ridicată de Marius Militaru în Dosarul nr. 4.318/118/2015 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, respectiv a excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, excepție invocată, din oficiu, în același dosar de Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 1.699D/2017.

2. La apelul nominal lipsește autorul excepției, față de care procedura de citare este legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care solicită respingerea, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate, invocând, în acest sens, Decizia Curții Constituționale nr. 717 din 29 octombrie 2015, paragrafele 25, 26, 29 și 32.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Încheierea din 27 aprilie 2017, pronunțată în Dosarul nr. 4.318/118/2015, **Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul penal în raport cu prevederile art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, excepție ridicată de Marius Militaru, respectiv cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, excepție invocată din oficiu, în**

apelul declarat de autorul excepției împotriva Sentinței penale nr. 72 din 22 februarie 2016, pronunțată de Tribunalul Constanța în Dosarul nr. 4.318/118/2015, prin care acesta a fost condamnat pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prevăzută de art. 6 din Legea nr. 78/2000 raportat la art. 289 alin. (1) din Codul penal. În cuprinsul sentinței penale de condamnare instanța a reținut că inculpatul, autor al excepției, are calitatea de funcționar public în condițiile art. 175 din Codul penal, fără a se stabili dacă îi sunt aplicabile dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal sau dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal, reținându-se, totodată, că acesta este angajat în calitate de șef de secție la Spitalul Clinic Județean de Urgență Constanța cu contract de muncă pe o perioadă nedeterminată. În procedura apelului, inculpatul, autor al excepției, a solicitat schimbarea încadrării juridice a faptelor reținute în sarcina sa în infracțiunea prevăzută de art. 289 alin. (2) din Codul penal cu reținerea calității de funcționar public asimilat, potrivit dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal, întrucât, din probele administrate în cauză, se constată că activitatea acestuia în cadrul spitalului public se desfășura în baza unui contract de mandat și nu a unui contract de muncă pe durată nedeterminată, în speță fiind vorba de un contract de administrare pe durată determinată, neafându-se în situația premisei stabilite prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, pronunțată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală. Cu privire la acest din urmă aspect, instanța de apel a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin Decizia nr. 5 din 28 februarie 2017, sesizarea fiind respinsă ca inadmisibilă, instanța supremă reținând în considerente, printre altele, că Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 oferă criteriile pe baza cărora se poate aprecia asupra calității de funcționar public în accepțiunea dispozițiilor art. 175 din Codul penal, chiar și cu privire la medicul șef de secție dintr-un spital public.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** autorul acesteia susține, în esență, că art. 175 din Codul penal nu definește „funcția publică” astfel încât să se poată stabili în mod clar ce se înțelege prin sintagma „funcție publică de orice natură”.

6. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** invocate din oficiu, instanța de judecată susține că dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, încalcă prevederile art. 61 alin. (1) din Constituție, în măsura în care definirea cu caracter juridic obligatoriu a acestei noțiuni legale — „funcția publică” — drept cerință pozitivă referitoare la definirea subsecventă, în una dintre modalitățile prevăzute de legea penală a unei alte noțiuni legale, aceea de „funcționar public”, poate fi extinsă de la raporturile juridice definite expres în legislația primară non-penală, constând în art. 2 alin. (1) coroborat cu art. 2 alin. (3) din Legea nr. 188/1999, la alte raporturi juridice stabilite, pe cale

interpretativă, în scopul definirii înțelesului acestei noțiuni legale într-o altă materie decât în cea în care a fost adoptată prescripția normativă, respectiv în materie penală. În acest sens, constată că prevederile art. 175 din Codul penal reglementează noțiunea de funcționar public, în sensul legii penale, în două subcategorii principale, respectiv aceea de funcționar public definit de alin. (1) și aceea de funcționar public asimilat, definit de alin. (2). La alin. (1), noțiunea juridică de funcționar public conține mai multe subcategorii de definire, printre care și cea prevăzută la alin. (1) lit. b) teza finală, conform căreia este funcționar public, în sensul legii penale, persoana care, cu titlu permanent sau temporar, cu sau fără remunerație, exercită o funcție publică de orice natură. Apreciază că norma juridică mai sus expusă are caracter incomplet, apelând la o noțiune juridică definită printr-o altă normă conținută într-o altă lege în vigoare, respectiv în art. 2 alin. (1) din Legea nr. 188/1999. Invocă, în acest sens, considerente ale Deciziei Curții Constituționale nr. 405 din 15 iunie 2016, paragrafele 45, 49 și 61. În lumina acestor considerente, având caracter obligatoriu, potrivit art. 147 alin. (4) din Constituție, constată că noțiunea de „funcție publică” nu este definită în Codul penal și, ca atare, prevederile art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal au caracter de normă incompletă, urmând a fi completate cu dispozițiile art. 2 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, interpretarea dată prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 26 din 3 decembrie 2014 intrând în contradicție cu principiul constituțional prevăzut de art. 61 alin. (1) potrivit căruia Parlamentul este unica autoritate legiuitoare a țării. Reține că noțiunea de „funcționar public”, în sensul legii penale, poate primi o altă valoare distinctă de cea prevăzută de art. 2 alin. (2) din Legea nr. 188/1999, întrucât, în ansamblu, prevederile art. 175 din Codul penal constituie o nouă definiție a acestei noțiuni juridice, specifică dreptului penal și diferită de norma juridică nepenală. Totuși, una dintre modalitățile de definire a funcționarului public în sensul legii penale utilizează în stabilirea notei caracteristice a definiției, la rândul ei, o altă noțiune juridică, ce este definită doar în norma civilă de trimitere și, ca atare, în lipsa unei definiții specifice penale pentru aplicarea standardului obiectiv de interpretare, sfera de cuprindere a noțiunii juridice „funcția publică” nu poate depăși, prin modalități interpretative extensive de tip analogic, sfera de cuprindere a prescripției normative din domeniul de bază. Așadar, susține că modalitatea de interpretare a noțiunii de „funcție publică” din Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală depășește aptitudinea interpretativă prevăzută de art. 475—477 din Codul de procedură penală, instanța supremă, chiar și în realizarea atribuției de asigurare a unei practici judiciare unitare neputând oferi interpretări care extind domeniul definiției date unei noțiuni juridice de către legiuitor, întrucât ar încălca atribuțiile unei alte puteri fundamentale, puterea legislativă. Apreciază că sintagma „de orice natură” nu este în măsură să extindă limitele definiției noțiunii juridice de „funcție publică” peste voința legiuitorului, ci, eventual, poate avea relevanță în ceea ce privește clasificarea funcțiilor publice efectuată în capitolul II al Legii nr. 188/1999. Reține că nu există în legislația penală o definiție a noțiunii legale de „funcție publică” având un înțeles distinct celui conținut de prescripția normativă explicită din Legea nr. 188/1999. Susține că principiile de interpretare a legii de către instanțele judecătorești, inclusiv de către Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în realizarea rolului prevăzut de art. 126 alin. (3) din Constituție, precum și limitele acestuia au fost stabilite cu forță obligatorie superioară de către Curtea Constituțională în practica sa constantă, respectiv în deciziile nr. 265 din 6 mai 2014, nr. 397 din 15 iunie 2016 și nr. 1.092 din 18 decembrie 2012. Instanța

face referire la necesitatea obiectivelor de politică penală reținute ca argument al interpretării efectuate de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, având părere concordantă cu privire la necesitatea incriminării penale a unor fapte antisociale cu impact semnificativ, în măsura în care valorile sociale lezate nu pot fi apărute prin alte mijloace de drept nepenal, însă constată că acesta este atributul unic al legiuitorului și, pe cale de consecință, norma penală, astfel cum a fost interpretată, poate fi considerată ca având caracter neconstituțional, întrucât interpretarea este produsă de o altă putere decât puterea legislativă, cu depășirea limitelor constituționale în mod extensiv în defavoarea persoanei acuzate.

7. Curtea de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie opinează că excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul penal, ridicată de Marius Militaru, este neîntemeiată cât privește criticile de neconstituționalitate raportat la prevederile art. 16 alin. (1) din Constituție și întemeiată în ceea ce privește criticile de neconstituționalitate vizând încălcarea art. 21 alin. (3) din Legea fundamentală și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, care oferă un nivel mai înalt de protecție decât prevederile constituționale ale art. 21 alin. (3), caracterul echitabil al procesului în materie penală fiind viciat în măsura neclarității normei pe care se întemeiază acuzarea.

8. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate invocate.

9. **Guvernul** consideră că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată. În acest sens, reține că instanța de control constituțional s-a pronunțat cu privire la sfera noțiunii de „funcționar public” în sensul legii penale, validând mecanismul de răspundere penală pentru funcționarii publici, în sensul autonom stabilit prin art. 175 din Codul penal. În acest sens, invocă deciziile Curții Constituționale nr. 81 din 27 februarie 2013, nr. 1.611 din 20 decembrie 2011 și nr. 46 din 17 mai 1994. Reține că sintagma „funcție publică de orice natură”, în sensul art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul penal, definește o categorie mai largă decât funcția publică, așa cum este înțeleasă în dreptul administrativ, iar noțiunea „funcționar public” este mai cuprinzătoare decât cea la care se referă art. 2 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarului public. Invocă, de asemenea, considerente ale Deciziei Curții Constituționale nr. 2 din 15 ianuarie 2014, potrivit cărora în categoria „funcționarilor publici” se includ și „medicii”. Totodată, face referire la definiția „agentului public” cuprinsă în art. 2 din Convenția Organizației Națiunilor Unite împotriva corupției din 2003, ratificată de România prin Legea nr. 365/2004, respectiv art. 1 din Convenția penală privind corupția, adoptată la Strasbourg la 27 ianuarie 1999 și ratificată de România prin Legea nr. 27/2002, reamintind că, potrivit art. 11 alin. (1) din Legea fundamentală, „Statul român se obligă să îndeplinească întocmai și cu bună-credință obligațiile ce-i revin din tratatele la care este parte”. Referitor la critica privind încălcarea art. 61 alin. (1) din Constituție, apreciază că aceasta este, în mod vădit, neîntemeiată, în condițiile în care chiar prevederile Legii fundamentale, art. 126, stabilesc rolul Înaltei Curți de Casație și Justiție. De asemenea reține că procedura privind pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept este strict reglementată de lege în art. 475—477¹ din Codul de procedură penală.

10. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, punctul de vedere al Guvernului, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie, potrivit încheierii de sesizare, dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul penal în raport cu prevederile art. 16 alin. (1), art. 21 alin. (3) din Constituție și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, respectiv dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală. Având însă în vedere susținerile autorului excepției, Marius Militaru, cuprinse în notele scrise aflate la dosar, Curtea reține că obiect al excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul penal, cu referire la sintagma „*funcție publică de orice natură*”, și art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală. Prin decizia menționată, Înalta Curte de Casație și Justiție a decis că „medicul angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate are calitatea de funcționar public în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul penal”. Art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal are următorul cuprins: „*Funcționar public, în sensul legii penale, este persoana care, cu titlu permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație: [...] b) exercită o funcție (...) publică de orice natură; [...].*”

13. În susținerea neconstituționalității normelor penale criticate, autorul excepției, Marius Militaru, invocă încălcarea prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitoare la egalitatea cetățenilor în fața legii, art. 21 alin. (3) privind dreptul părților la un proces echitabil și art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, iar instanța de judecată invocă dispozițiile art. 61 alin. (1) din Legea fundamentală potrivit cărora Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, au mai constituit obiect al controlului de constituționalitate. Astfel, prin Decizia nr. 717 din 29 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 216 din 23 martie 2016, Curtea a respins, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate, reținând, în paragrafele 22—33, că prin decizia precitată Înalta Curte de Casație și Justiție a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie în Dosarul nr. 7.932/102/2012, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea rezolvării de principiu a modalității de interpretare a dispozițiilor art. 175 din Codul penal, respectiv dacă medicul chirurg angajat cu contract de muncă pe perioadă nedeterminată într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate, trimis în judecată sub acuzația săvârșirii infracțiunii de luare de mită prevăzute de dispozițiile art. 289 alin. (1) din Codul penal, se încadrează în categoria funcționarilor publici prevăzută la art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal sau în categoria funcționarilor publici prevăzută la art. 175

alin. (2) din Codul penal, și a stabilit că medicul angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate are calitatea de funcționar public în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal.

15. Pentru a ajunge la această interpretare, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a analizat, prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, scopul utilizării de către legiuitor, în dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, a expresiei „*funcție publică de orice natură*”, iar nu „*funcție publică*”, și anume acela de a evita existența unei suprapuneri între noțiunea de „*funcție publică*” în sensul Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, cu modificările și completările ulterioare, și expresia utilizată în cuprinsul art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, pentru a delimita sfera persoanelor care au calitatea de funcționar public în accepțiunea legii penale. Instanța supremă a reținut că sintagma „*funcție publică de orice natură*”, în sensul art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul penal, definește o categorie mai largă decât funcția publică așa cum este ea înțeleasă în dreptul administrativ, iar noțiunea de „*funcționar public*” este mai cuprinzătoare decât cea la care se referă art. 2 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

16. Anterior intrării în vigoare a noului Cod penal, Curtea Constituțională a statuat — referitor la art. 147 din Codul penal din 1969, care lămură înțelesul noțiunilor de „*funcționar public*” și „*funcționar*” — că reglementarea prin lege implică definirea de către însăși autoritatea legiuitoare a termenilor pe care îi folosește, cu condiția să nu fie vorba de termeni definiți prin Constituție, în acest caz legiuitorul având obligația să nu se abată de la sensul termenilor în cauză, stabilit prin Legea fundamentală. Libertatea legiuitorului de a defini noțiunile cu care operează în procesul de reglementare poate da naștere la diferențe în determinarea conținutului și a înțelesului aceluiași termen, în raport cu domeniul reglementat. Faptul poate genera dificultăți de interpretare cu ocazia aplicării dispozițiilor legale care conțin noțiuni omonime folosite cu sens diferit, dar — în măsura în care nu se abate de la Constituție — nu este neconstituțional (Decizia nr. 176 din 18 iunie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 542 din 24 iulie 2002).

17. Cu privire la caracterul autonom al noțiunii de „*funcționar public*”, Curtea a reținut, în jurisprudența sa, că semnificația noțiunii de „*funcționar public*” din dreptul penal nu este echivalentă cu cea de „*funcționar*” din dreptul administrativ. Potrivit legii penale, noțiunile de „*funcționar public*” și de „*funcționar*” au un înțeles mai larg decât acela din dreptul administrativ, atât datorită caracterului relațiilor sociale apărute prin incriminarea unor fapte socialmente periculoase, cât și faptului că exigențele de apărare a avutului și de promovare a intereselor colectivității impun o cât mai bună ocrotire prin mijloacele dreptului penal (Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014).

18. Curtea a constatat, totodată, că legiuitorul noului Cod penal, pe de o parte, a renunțat la definiția legală a noțiunii de „*funcționar*”, iar, pe de altă parte, a urmărit să dea o definiție mai detaliată a noțiunii de „*funcționar public*” față de cea prevăzută de art. 147 din Codul penal din 1969. Astfel, potrivit art. 175 alin. (1) din noul Cod penal, „*funcționarul public*” este „*persoana care, cu titlu permanent sau temporar cu sau fără o remunerație: a) exercită atribuții și responsabilități, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătorești; b) exercită o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură; c) exercită, singură sau împreună cu alte persoane, în cadrul unei regii autonome, al*

altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat, atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia”, iar, potrivit alin. (2) al aceluiași articol, „*este considerată funcționar public, în sensul legii penale, persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public*”.

19. Prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a reținut, cu privire la caracterul liberal al profesiei de medic, faptul că acesta nu poate justifica lipsa răspunderii penale pentru infracțiunea de luare de mită în cazurile în care medicul condiționează actul medical, la care este obligat profesional, moral și legal, de banii sau foloasele care nu i se cuvin și pe care, direct sau indirect, le pretinde, le primește ori le acceptă. În acest sens, prin Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014, citată anterior, Curtea Constituțională a statuat — referindu-se la ambele reglementări, atât la Codul penal din 1969, cât și la noul Cod penal — că excluderea persoanelor care exercită profesii liberale din sfera de incidență a răspunderii penale în materia infracțiunilor de serviciu și de corupție nu constituie un criteriu obiectiv în funcție de care se poate justifica intervenția legiuitorului. Așa fiind, Curtea a apreciat, prin decizia mai sus menționată, că determinante pentru includerea sau excluderea persoanelor de la incidența normei penale sunt criteriile precum natura serviciului prestat, temeiul juridic în baza căruia se prestează respectiva activitate sau raportul juridic dintre persoana în cauză și autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public.

20. Curtea a reținut, totodată, că, în raport cu importanța serviciului public de sănătate, pacienții nu pot fi lăsați neprotejați de legea penală, astfel încât dispozițiile art. 381 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, republicată, potrivit căreia medicul nu este funcționar public și nu poate fi asimilat acestuia, nu pot conduce la excluderea acestuia din sfera funcționarilor publici reglementată de Codul penal, textul invocat referindu-se exclusiv la natura profesiei de medic și la obligațiile fundamentale ale medicului față de pacientul său. Astfel fiind, Curtea a constatat că dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, nu încalcă prevederile constituționale ale art. 15 alin. (1), potrivit căreia „*cetățenii beneficiază de drepturile și de libertățile consacrate prin Constituție și prin alte legi și au obligațiile prevăzute de acestea*”.

21. De asemenea, Curtea a constatat că interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, prin decizia mai sus menționată, sintagmei „*funcție publică de orice natură*” din cuprinsul dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal — în sensul că medicul angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate are calitatea de funcționar public — se greșează pe un proces natural de formare a unei jurisprudențe în urma intrării în vigoare a noului Cod penal, jurisprudență care vine în continuarea celei existente cu privire la art. 147 din Codul penal din 1969, potrivit căreia medicul era considerat funcționar public. Prin urmare, Curtea a constatat că dispozițiile de lege criticate nu au o formulare ambiguă, neclară și imprevizibilă pentru un cetățean care nu dispune de o pregătire juridică temeinică și care trebuie să discearnă între interpretarea doctrinară specifică dreptului penal, cea folosită în dreptul administrativ și cea din dreptul civil, astfel că nu se încalcă cerințele de claritate, accesibilitate și previzibilitate a legii impuse de art. 7 paragraful 1

din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale și nu conduc la o aplicare extensivă, prin analogie, a legii penale.

22. Totodată, Curtea Constituțională a constatat că dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal, în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, nu aduc atingere nici prevederilor constituționale ale art. 16 alin. (1) referitor la egalitatea cetățenilor în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări, și nici celor ale art. 16 alin. (2) privind principiul potrivit căruia „*nimeni nu este mai presus de lege*”. Așa cum a statuat Curtea în jurisprudența sa, art. 16 din Constituție vizează egalitatea în drepturi între cetățeni în ceea ce privește recunoașterea în favoarea acestora a unor drepturi și libertăți fundamentale, nu și identitatea de tratament juridic asupra aplicării unor măsuri, indiferent de natura lor (Decizia nr. 53 din 19 februarie 2002, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 224 din 3 aprilie 2002, Decizia nr. 1.615 din 20 decembrie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 99 din 8 februarie 2012, și Decizia nr. 323 din 30 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 467 din 29 iunie 2015). Pe de altă parte, prezenta decizie nu examinează statutul medicului din sistemul privat de sănătate.

23. În fine, Curtea a constatat că prevederile art. 21 alin. (3) din Constituție referitor la dreptul la un proces echitabil nu sunt aplicabile, întrucât excepția de neconstituționalitate privește dispoziții de drept penal substanțial. De asemenea, Curtea a reținut că nu sunt aplicabile nici prevederile constituționale ale art. 26 alin. (1) referitor la ocrotirea vieții intime, familiale și private și nici cele ale art. 45 privind libertatea economică.

24. Întrucât nu au intervenit elemente noi, de natură a schimba jurisprudența Curții Constituționale, atât soluția, cât și considerentele deciziilor precitate își păstrează valabilitatea și în prezenta cauză.

25. Distinct față de considerentele precitate, referitor la critica formulată în prezenta cauză din oficiu, cu privire la competența instanței supreme de a pronunța o hotărâre prealabilă pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, Curtea constată că a pronunțat Decizia nr. 624 din 8 octombrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 865 din 19 noiembrie 2015, în care s-a reținut că, reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit în art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea Înaltei Curți de Casație și Justiție, a curții de apel și a tribunalului, investite cu soluționarea unei cauze în ultimă instanță, care constată în cursul judecății existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța nu a statuat încă printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui asemenea recurs, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea rezolvare de principiu respectivei probleme de drept. Astfel, sesizarea completului competent să pronunțe hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, pentru a fi admisibilă, trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe cerințe, respectiv să fie solicitată într-o cauză aflată în curs de judecată în ultimă instanță pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, obiectul acesteia să vizeze o chestiune de drept de care depinde soluționarea pe fond a dosarului, iar problema de drept să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă obiectul unui recurs în interesul legii.

26. Așadar, Curtea reține că însuși legiuitorul român este cel care a reglementat în noul Cod de procedură penală, în virtutea calității sale constituționale de unică autoritate legiuitoare a țării, un nou instrument de unificare a practicii neunitare, respectiv sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unor chestiuni de drept. Mecanismul de unificare a practicii judiciare reglementat de dispozițiile art. 475 și următoarele din Codul de procedură penală nu poate fi uzitat atât timp cât legiuitorul a limitat — prin condiția restrictivă referitoare la existența unei chestiuni de drept, de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei — rolul unificator al instituției juridice a hotărârii prealabile numai chestiunilor de drept care conduc la dezlegarea în fond a cauzei sub aspectul statuării în privința raportului juridic dedus judecării.

27. Potrivit normelor procesual penale ale art. 477 alin. (3), dezlegarea dată chestiunilor de drept este obligatorie pentru instanțe de la data publicării deciziei Înaltei Curți de Casație și Justiție în Monitorul Oficial al României, Partea I. Efectul obligatoriu pentru instanțe al dezlegării date problemelor de drept ce au format obiectul întrebării prealabile, consacrat de norma procesual penală în art. 477 alin. (3), reprezintă o transpunere a dispozițiilor art. 126 alin. (3) din Constituție referitoare la poziția Înaltei Curți de Casație și Justiție în ierarhia sistemului judiciar și la rolul său de a asigura interpretarea și aplicarea unitară a legii de către celelalte instanțe judecătorești. În considerarea acestui rol constituțional, instanța supremă a pronunțat Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 prin care a stabilit că medicul angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate are calitatea de funcționar public în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal. Chestiunea de drept sesizată în cauză — respectiv dacă medicul chirurg angajat cu contract de muncă pe perioadă nedeterminată într-o unitate spitalicească

din sistemul public de sănătate, trimis în judecată sub acuzația săvârșirii infracțiunii de luare de mită prevăzute de dispozițiile art. 289 alin. (1) din Codul penal, se încadrează în categoria funcționarilor publici prevăzută la art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal sau în categoria funcționarilor publici prevăzută la art. 175 alin. (2) din Codul penal — a vizat interpretarea unor dispoziții legale *in abstracto*, respectiv a dispozițiilor art. 175 din Codul penal, o dezlegare cu valoare de principiu ce a fost supusă examenului instanței supreme. În concret, astfel cum s-a arătat, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală, în Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, a interpretat sintagma „*funcție publică de orice natură*” în sensul art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul penal ca definind „o categorie mai largă decât funcția publică, așa cum este înțeleasă în dreptul administrativ, iar noțiunea de «*funcționar public*» este mai cuprinzătoare decât cea la care se referă art. 2 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare”, invocând și Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014 a Curții Constituționale. Totodată, instanța supremă a evidențiat conținutul „*funcției publice*”, corelația cu „*interesul public*”, noțiunea de „*serviciu public*”. Sfera persoanelor care au calitatea de funcționar public în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal poate fi determinată pe baza a două criterii: exercitarea unei funcții specifice în cadrul unui sistem public și finanțarea din fonduri publice a structurii în cadrul căreia este exercitată funcția specifică.

28. Așadar, Curtea reține că, prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, Înalta Curte de Casație și Justiție a furnizat instanțelor criteriile necesare în raport cu care să lămurească problema de drept generată de situația particulară concretă cu care a fost investită, fără a aduce atingere rolului constituțional al Parlamentului de unică autoritate legiuitoare a țării.

29. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Marius Militaru în Dosarul nr. 4.318/118/2015 al Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie, respectiv, din oficiu, de instanța de judecată în același dosar al aceleiași instanțe și constată că dispozițiile art. 175 alin. (1) lit. b) din Codul penal cu referire la sintagma „*funcție publică de orice natură*” și ale art. 175 alin. (1) lit. b) teza a doua din Codul penal în interpretarea dată prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014 a Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel Constanța — Secția penală și pentru cauze penale cu minori și de familie și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 aprilie 2019.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,
Mihaela Ionescu

DECIZII ALE PRIM-MINISTRULUI
GUVERNUL ROMÂNIEI
PRIM-MINISTRUL

DECIZIE
pentru înființarea, organizarea și funcționarea Comitetului
interministerial privind sistemul apelurilor de urgență 112

În temeiul art. 29 și art. 34 alin. (1) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ,

prim-ministrul emite prezenta decizie.

Art. 1. — (1) Se înființează Comitetul interministerial privind sistemul apelurilor de urgență 112, denumit în continuare *Comitetul*.

(2) Comitetul este condus de domnul Raed Arafat, secretar de stat, șeful Departamentului pentru situații de urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, care are calitatea de președinte.

(3) Ministerele și instituțiile administrației publice centrale care fac parte din Comitet, precum și reprezentanții acestora sunt prevăzuți în anexa nr. 1. Ministerele sunt reprezentate la activitățile Comitetului la nivel de secretar de stat, iar celelalte instituții ale administrației publice centrale, de către conducătorii acestora.

(4) La lucrările Comitetului participă, ca invitați permanenți, reprezentanți ai entităților prevăzute în anexa nr. 2.

Art. 2. — (1) Comitetul are ca obiectiv analiza modului de preluare și localizare a apelurilor de urgență 112, precum și identificarea soluțiilor pe termen scurt, mediu și lung în vederea îmbunătățirii preluării apelurilor de urgență 112, a localizării apelantului și a dispecerizării.

(2) Comitetul va prezenta prim-ministrului informări periodice privind îndeplinirea obiectivului prevăzut la alin. (1).

Art. 3. — (1) Comitetul se reunește în ședințe ordinare săptămânale sau, ori de câte ori este necesar, în ședințe extraordinare.

(2) Convocarea în ședințe extraordinare se face de către președintele Comitetului, la solicitarea oricărui organ de specialitate sau instituție din cadrul administrației publice care face parte din Comitet.

(3) Secretariatul Comitetului este asigurat de către Ministerul Afacerilor Interne.

(4) Agenda fiecărei ședințe a Comitetului se întocmește de către secretariatul acestuia pe baza propunerilor formulate și înaintate în acest sens de către membrii săi și se aprobă de către președintele Comitetului.

Art. 4. — (1) La lucrările Comitetului pot participa, în calitate de invitați, reprezentanți ai altor autorități și instituții publice, precum și orice alte persoane a căror prezență este considerată utilă, pe baza solicitării formulate de către președintele Comitetului.

(2) Comitetul își desfășoară activitatea pe baza regulamentului de organizare și funcționare, pe care îl aprobă în prima reuniune de lucru.

Art. 5. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta decizie.

PRIM-MINISTRU
VASILICA-VIORICA DĂNCILĂ

Contrasemnează:
Secretarul general al Guvernului,
Toni Greblă

Componența Comitetului interministerial privind sistemul apelurilor de urgență 112

1. Raed Arafat, secretar de stat, șeful Departamentului pentru situații de urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, președinte
2. Daniel Savu, secretar de stat în cadrul Ministerului Comunicațiilor și Societății Informaționale, membru
3. General de brigadă Dan Iamandi, inspector general al Inspectoratului General pentru Situații de Urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, membru
4. Colonel Cristian Radu, prim-adjunct al inspectorului general — Inspectoratul General pentru Situații de Urgență din cadrul Ministerului Afacerilor Interne, membru
5. Marian Murguleț, secretar de stat pentru tehnologia informației în cadrul Secretariatului General al Guvernului, membru

Secretariatul Comitetului interministerial privind sistemul apelurilor de urgență 112

1. Locotenent-colonel Cristian Bărbulescu — Ministerul Afacerilor Interne
2. Locotenent-colonel Ionuț-Laurențiu Amzu — Ministerul Afacerilor Interne

Invitați permanenți la lucrările Comitetului interministerial privind sistemul apelurilor de urgență 112

1. General-locotenent inginer Sorinel Vasilca, directorul Serviciului de Telecomunicații Speciale
2. Colonel Florin Feticu, director Direcția operare servicii din cadrul Serviciului de Telecomunicații Speciale
3. Eduard Lovin, vicepreședinte al Autorității Naționale pentru Administrare și Reglementare în Comunicații

---

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.73, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

